

Arrest

nr. 116 848 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 2 juli 2012 een asielaanvraag in. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 juni 2013 het Rijk binnen en diende op 6 juni 2013 een asielaanvraag in. Op 24 juli 2013 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw A. M. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Zarorai Qala, een gehucht van Sar Shahi uit het district Rodat, gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische

origine. U heeft één jaar school gelopen. Na uw geboorte verhuisde uw familie naar Jalalabad. Ongeveer 10 jaar geleden trad u in het huwelijk met F. Fa. R. (o.v. 7.715.928), afkomstig uit Babaji Qala, een gehucht van het dorp Chinari in het district Rodat. Na uw huwelijk woonde u bij uw schoonouders in te Babaji Qala. Daarna verhuisde u met uw echtgenoot naar Peshawar in Pakistan waar jullie zeven jaar verbleven. Tijdens deze periode bezocht u geregeld uw familie in Rodat. Uw echtgenoot, die geen vergunning voor zijn textielhandel in Peshawar had, kreeg hierdoor geregeld problemen met de Pakistaanse autoriteiten. Op het einde van de maand april van het jaar 1389 (21.04.2010-20.05.2010) keerden jullie terug naar Afghanistan, waar uw gezin bij uw schoonouders in Babaji Qala inwoonde. Uw echtgenoot begon een ambulante textielhandel in de omgeving van Sar Shahi en het Kot district. Op een gegeven moment kwamen er twee vrouwen van Mili Paiwashtun (NSP – National Solidarity Program) naar het huis van uw schoonfamilie. Zij vroegen u om een naaicursus voor de vrouwen van het dorp op te starten. Uw schoonvader weigerde in eerste instantie, maar gaf uiteindelijk toch de toestemming, na interventie van de malik. U werd geacht drie naaicursussen te geven van telkens drie maanden. Na afloop van de laatste cursus zou u een vergoeding ontvangen van het NSP. Tijdens de laatste maand van de tweede cursus, werd uw echtgenoot in het district Kot tegengehouden door twee talibs. Ze brachten hem naar een huis waar hem verteld werd dat hij aangehouden was omdat zijn echtgenote voor de buitenlanders werkte en dollars ontving en omdat men hem verdacht van spionage. De taliban bedreigden uw echtgenoot ermee zijn ganse familie te doden. De volgende dag werd uw echtgenoot naar een ander huis gebracht waar hij nog vijf dagen verbleef. De zesde dag werd hij 's ochtends vroeg wakker gemaakt door de taliban omdat er helikopters boven het dorp cirkelden. Hij liep samen met de taliban uit het huis, onderweg slaagde uw echtgenoot erin zijn ontvoerders van zich af te schudden. Toen uw echtgenoot terug thuis kwam achtte uw schoonvader het veiliger Afghanistan te verlaten. Jullie vertrokken dezelfde dag nog naar een zuster van uw schoonvader in Peshawar. Onderweg werd uw schoonvader meermaals opgebeld door de taliban die uw echtgenoot bedreigden. Ook uzelf werd door een onbekende nummer opgebeld, maar u nam niet op. U verbleef nog een maand bij de tante van uw echtgenoot in Peshawar. Omdat uw echtgenoot oordeelde dat ook Peshawar niet veilig was reisden jullie verder naar Dubai. Daar werd uw echtgenoot tegengehouden en naar Peshawar gerepatriëerd en gedurende zeven maanden van zijn vrijheid beroofd. U reisde samen met uw twee zonen, F. Fa. en F. Ha. en uw twee dochters, F. A. en F. H. via Frankrijk verder naar België waar u zich op 2 juli 2012 bij de Belgische asielinstanties aanmeldde en een asielaanvraag indiende. Uw echtgenoot bereikte België op 5 juni 2013 en diende een dag later een asielaanvraag in. Na jullie vertrek doorzochten de taliban het huis van uw schoonvader. Hij vermoedt dat hij ook door hen bespioneerd wordt. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u identiteitsdocumenten (taskara) van uzelf, uw echtgenoot en uw vier kinderen voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw activiteiten voor Mili Paiwashtun (NSP – National Solidarity Program) niet staft met enig materieel bewijsstuk of aannemelijk maakt tijdens het gehoor voor het CGVS.

Zo dient vastgesteld te worden dat u allerm minst eenduidige verklaringen aflegt over Mili Paiwashtun, de organisatie waarvoor u werkte. Tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt u dat deze organisatie een vrouwenorganisatie is, die opleiding aan vrouwen wil geven (vragenlijst cgvs p.3). Tijdens het gehoor voor het CGVS weet u dan wel correct te vertellen dat Mili Paiwashtun allerlei projecten organiseert en onder de bevoegdheid valt van het MRRD, het Afghaanse Ministry of Rural Development and Rehabilitation (cgvs p.5). Uw verklaringen betreffende de modaliteiten van de cursus roepen evenzeer vragen op. Waar u op de DVZ nog stelde dat u tweemaal per week naar de vrouwen toeging om hen les te geven (vragenlijst cgvs p.3) stelt u tijdens het gehoor dat deze cursus gedurende drie dagen per week doorging in het huis van uw schoonvader, zodat de cursisten naar u toe kwamen (cgvs p. 5).

Evenmin overtuigend zijn de tegenstrijdige verklaringen betreffende uw cursisten die u en uw echtgenoot afleggen. Zo verklaart u dat de cursus enkel bestemd was voor vrouwen van het dorp (cgvs p.5). Ook later tijdens het gehoor stelt u dat de vrouwen van uw dorp, Babajee Qala kwamen (cgvs p.14 en 15). Gevraagd of de door u opgenoemde studenten dan allemaal familieleden waren, gezien uw verklaringen (cgvs p.14) en die van uw echtgenoot (cgvs p.8) dat in Babajee Qala enkel de familie van uw man woont, stelt u dat enkel de door u vermelde schoonzus Hal. en de twee schoondochters van de oom van

uw echtgenoot familieleden waren en de andere cursisten geen dichte familie maar verre familieleden waren (cgvs p.15). Uw bewering dat naast uw schoonzus en de twee schoondochters van de oom van uw echtgenoot nog negen andere vrouwen, verre familieleden, uit Babajee Qala aan de cursus deelnamen strookt echter niet met uw eerdere bewering over de familieleden die in Babajee Qala wonen en volgens welke enkel uw schoonvader, zijn twee broers en diens kinderen er wonen (cgvs p.14). Uw echtgenoot verklaarde dan weer dat alle cursisten afkomstig waren van het Chinar dorp (cgvs F. Fa. R., p.11), het dorp waarvan Babajee Qala een familiaal gehucht zou zijn (cgvs F. Fa. R., p.8). Hoewel u zelf tijdens het gehoor verklaart dat het dorp Chinar een in de onmiddellijke nabijheid van Babajee Qala gelegen dorp is, stelt u uitdrukkelijk, in tegenstelling tot uw echtgenoot, dat Babajee Qala een zelfstandig dorp is, geen gehucht van een ander dorp (cgvs p.14). Hoewel uw echtgenoot tijdens het gehoor verklaart dat het dorp Chinar slechts ongeveer tweehonderd personen zou tellen, stelt hij slechts twee namen van cursisten te kennen. Hij stelt dat er een vrouw van de Hajinar familie en iemand van de Chiagan familie, beide uit het Chinar dorp, les volgden (cgvs F. Fa. R., p.12). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze namen vermeldt u niets over uw cursisten, maar stelt u over Chiagan dat het een dorp dichtbij Babajee Qala is, en over Hajinar dat Hajinadar de naam van een Qala, een huis is, maar dat u deze mensen niet kent (cgvs p.16). Uw echtgenoot stelt dat er naast deze cursisten eveneens vrouwen uit het dorp Bar Kalay les volgden (cgvs F. Fa. R., p.12). Wanneer u gevraagd wordt of u studenten had uit Bar Kalay stelt u dat u geen studenten uit dit dorp had en verklaart u dat dit dorp te ver van uw dorp ligt en de jonge vrouwen niet alleen mogen komen (cgvs p.17).

Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Ook de verklaringen van uw echtgenoot betreffende zijn ontvoering overtuigen niet. Wanneer uw echtgenoot gevraagd wordt door wie hij gevangengenomen werd stelt hij dat dit door de taliban van het Kot district gebeurde. Ondanks dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat Metrani, het dorp waar uw echtgenoot werd vastgehouden en door een mullah werd ondervraagd, op slechts enkele kilometers van Sar Shahi ligt, blijkt uw echtgenoot niet op de hoogte van de namen van de personen verantwoordelijk voor zijn aanhouding (cgvs F. Fa. R., p.9).

Verder kunnen zich vragen gesteld worden betreffende jullie verblijf in Babajee Qala in het district Rodat tussen het einde van de maand saur van het jaar 1389 (21.04.2010-20.05.2010) en 2 juni 2012. Zo wijzen uw verklaringen en die van uw echtgenoot, die zelfs in de omgeving van Sar Shahi en in het Kot district als handelsreiziger werkte, op een erg beperkte kennis van de politieke- en veiligheidssituatie in de onmiddellijke omgeving van Sar Shahi. Wanneer uw echtgenoot gevraagd wordt of hij zich veiligheidsincidenten herinnert van tijdens uw verblijf in Afghanistan vernoemt hij een incident in Shaheedan Meena, nabij Do Saraka, waarbij een persoon gedood werd en er vier gewonden vielen. Hij vertelt eveneens over een bomaanslag op commandant Ebadullah Talwar door Qari Matiullah, waarbij geen gewonden vielen en over een explosie in het dorp Naw Joy, waar een bomaanslag op een auto van de Rangers plaatshad en waar evenmin slachtoffers vielen. Daarnaast verklaart hij dat een man Haj. As., de neef van dr. Ab. W. doodde en dat er een incident in Hesarak was waar Amerikanen granaten op schoolkinderen gooiden (cgvs F. Fa. R., p.4-5). Ook u somt deze incidenten op (cgvs p.9). Wanneer het Commissariaat-generaal bij uw echtgenoot informeert of hij zich protesten herinnert naar aanleiding van het incident in Hesarak verklaart hij dat hij veronderstelt dat er nadien demonstraties waren; dat het een groot incident was (cgvs p.7). Dat uw echtgenoot bijzonder weinig doorleefde verklaringen over dit incident aflegt doet weinig verrassen. Hoewel het Commissariaat-generaal uw echtgenoot uitdrukkelijk vroeg naar incidenten van tijdens uw verblijf in Afghanistan blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat dit incident en de daaruit volgende protesten plaats hadden in januari 2010, toen uw familie volgens uw verklaringen nog in Peshawar verbleef. Uit deze informatie blijkt eveneens dat het incident een bomaanslag tegen een voertuig van de Afghaanse nationale politie betrof waarbij de bom dichtbij een school afging, en niet, zoals u en uw echtgenoot verklaarden, een door de Amerikanen in een groep schoolkinderen gegooid granaat (cgvs p.9 en cgvs F. Fa. R., p.4-5).

Wat betreft het door u en uw echtgenoot aangehaalde incident in Shaheedan Meena dient een gelijkaardige conclusie getrokken te worden. Uit een zeer recent gepubliceerd rapport betreffende grondconflicten in de provincie Nangarhar blijkt dat er in Shaheedan Meena in 2008, twee jaar voor uw terugkeer naar Afghanistan, onlusten waren tussen de lokale bevolking en de overheid waarbij twee doden vielen. Uit de informatie blijkt nergens dat er nadien nog slachtoffers te betreuren vielen naar aanleiding van dit conflict. Wanneer het Commissariaat-generaal later tijdens het gehoor bij uw echtgenoot informeert of hij zich een conflict kan herinneren betreffende het Ghazi Amanullah Khan project in uw district stelt hij dat hij niet weet of er incidenten waren in het Ghazi Amanullah Khan gebied,

maar verwijst hij opnieuw naar het conflict in Shaheedan Meena en stelt hij dat zijn familie twee stukken land kreeg toen de plaatselijke bevolking daar de gronden onder elkaar verdeelde (cgvs F. Fa. R., p.6-7). Dat uw echtgenoot niets gehoord heeft over conflicten naar aanleiding van het Ghazi Amanullah Khan project doet ernstige twijfel ontstaan betreffende uw verklaringen over uw verblijf in Rodat van mei 2010 tot juni 2012. In tegenstelling tot het door uw beiden aangehaalde grondconflict in Shaheedan Meena had dit conflict immers plaats net voor dan wel tijdens uw verblijf in Rodat. Ook daar vielen twee doden bij dit conflict wat aanleiding gaf tot grote protestacties. Wat eveneens vragen oproept is dat u beiden in dit kader het grondconflict tussen de bewoners van Hesar Shahi in het Rodat district en Samarkhel in het Behsud district niet vermeldt. Dit conflict, waarbij drie doden vielen, had nochtans plaats onmiddellijk na uw voorgehouden datum van terugkeer in Rodat.

Wanneer uw echtgenoot gevraagd wordt of hij zich een incident in het dorp Chagari kan herinneren, een dorp dat hij volgens zijn verklaringen minstens elke maand bezocht, antwoordt hij ontkennend (cgvs p.5). Ook u heeft geen weet van een incident in dit dorp, waarvan u verklaart dat dit vlakbij het dorp waar u geboren is gelegen is. Nochtans blijkt uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier dat er in augustus 2011 een taxichauffeur vermoord werd in Chagari. Ook wanneer u gevraagd wordt of u zich de moord op een taxichauffeur in uw regio kan herinneren stelt u zich dergelijks niet te herinneren (cgvs p. 10). Gezien uw verklaringen dat het dorp Chagari vlakbij het dorp Zarorai is waar uw ouders nog steeds wonen (cgvs p. 9-10) en uw echtgenoot als handelsreiziger geregeld de taxi nam (cgvs F. Fa. R., p.7 en 9) is het opmerkelijk dat u geen van beiden op de hoogte bent van dit incident. Al evenmin maken u of uw echtgenoot melding van het incident waarbij in januari 2011 een bermbom in de buurt van het districtscentrum afging waarbij internationale troepen gevisieerd werden, noch de aanslag in juli 2010 tegen een controlepost van de Afghaanse nationale politie en tegen het districtshuis waarbij twee mortieren het hospitaal naast het districtshuis beschadigden. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt eveneens dat er tijdens een nachtelijke operatie in december 2010 in het dorp Banda, volgens uw echtgenoot een omliggend dorp (cgvs F. Fa. R., p.9), een lokale clericus met de naam Qari Hedayatullah die banden met de taliban had zou gedood zijn. Naar aanleiding hiervan zouden er de volgende dag protesten uitgebroken zijn. Zowel u als uw echtgenoot vermelden dit incident niet vertijdens het gehoor. Wanneer het Commissariaat-generaal bovendien bij uw echtgenoot informeert naar de stemlokalen tijdens de laatste verkiezingen verklaart hij dat deze in Sar Shahi, in het districtscentrum, waren maar vult hij aan dat hij er niet aan deelnam en dat hij niet daar was tijdens de verkiezingen. Gevraagd of hij toen nog in Pakistan was of al in Afghanistan stelt uw echtgenoot, nadat hij de data van de twee laatste Afghaanse verkiezingen opfrist, dat hij reeds in Afghanistan was (cgvs p.5). Gezien het belang van de presidentsverkiezingen in september 2010 enerzijds, waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat deze gebeurtenis onder volwassen Afghaanse mannen besproken wordt, en uw verklaringen en die van uw echtgenoot dat jullie op het einde van de maand saur van het jaar 1389 (21.04.2010-20.05.2010) naar Afghanistan terugkeerden, dat hij anderhalve maand in Jalalabad naar een geschikt handelspand zocht en daarna als handelsreiziger in Rodat en Kot district begon anderzijds, is het opmerkelijk dat uw echtgenoot aanvankelijk stelt dat hij niet in Afghanistan was tijdens de verkiezingen.

Wat eveneens ernstige vragen oproept over uw verblijf in het Rodat district van mei 2010 tot juni 2012 is dat wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u van een nieuwe medische faciliteit in Rodat gehoord heeft, een vrouwenkliniek, u verklaart dat u hier niet van op de hoogte bent op districtsniveau maar dat er in Sar Shahi, waar u woonde geen vrouwenkliniek was (cgvs p.8). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat een rapport van 2009 melding maakt van een kraamkliniek in Rodat die met behulp van de Indiase autoriteiten gebouwd werd. Deze nieuwe medische faciliteit heeft een grote impact op het leven van een Afghaanse vrouw uit Rodat. Zeker gezien uw verklaringen dat u gedurende meer dan 5 maanden in totaal 24 vrouwen uit uw dorp en de omliggende dorpen opleidde is het opmerkelijk dat u van deze kraamkliniek niet gehoord heeft. Er mag redelijkerwijs toch aangenomen worden dat de bouw van zulke kliniek toch onderwerp van gesprek is tussen vrouwen in Rodat.

Het valt niet te ontkennen dat u en uw echtgenoot een zekere kennis hebben van Afghanistan en meer bepaald van het district Rodat in de provincie Nangarhar. De hiervoor opgenoemde feiten en gegevens die jullie onbekend zijn en uw onwetendheid erover valt echter niet te vereenzelvigen met uw beweerde verblijf in het dorp Babajee Qala tot uw beweerde datum van vertrek in juni 2012. Hieruit volgend kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4,

§2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara en die van uw familieleden betreffen slechts jullie identiteit en ondersteunen uw asielrelaas niet. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Rodat van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot gedurende drie jaar een eigen textielhandel uitbaatte in de Pakistaanse stad Peshawar, die hij op het moment van jullie terugkeer naar Afghanistan verkocht voor 2,5 miljoen Pakistaanse rupees. Hieruit valt de zelfstandigheid en de zin voor initiatief van uw echtgenoot, de kostwinner binnen de familie, af te leiden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonfamilie in de Afghaanse context evenmin onbemiddeld te noemen is. Uw schoonvader betaalde immers de resterende 25.000 dollar die nodig waren voor jullie vlucht. Uit uw verklaringen van uw echtgenoot betreffende de opstart van een handelszaak in Jalalabad bij uw terugkeer valt eveneens af te leiden dat uw schoonfamilie in Afghanistan niet onbemiddeld is. Uw echtgenoot spreekt immers van de franchiseneming van een reeds bestaande zaak en vermeldt bedragen tussen de 30.000 en de 100.000 dollar. Gezien het gemiddelde Afghaanse jaarinkomen van ongeveer 500 dollar kan daaruit enkel afgeleid worden dat uw echtgenoot en zijn familie geen financiële problemen kenden in Afghanistan. Er kan dan ook aangenomen worden dat u, en uw familie, in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban, kan dit element niet als een ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mijnheer F. Fa. R. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Babajee Qala, een gehucht van het dorp Chinar uit het district Rodat, gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft twee jaar school gelopen. Toen u vijf jaar oud was verhuisde uw familie naar de provincie Kandahar. U verbleef daar ongeveer twee jaar. Later woonden jullie nog ongeveer 6 maanden bij familie in Quetta, Pakistan tot u terugkeerde naar Babajee Qala in Afghanistan. Toen u dertien jaar oud was verhuisde u opnieuw naar Pakistan waar u tot de leeftijd van 24 jaar in Peshawar woonde en werkte. Ongeveer 10 jaar geleden trad u in het huwelijk met Ak. M. (o.v. 7.536.570), afkomstig uit Zarorai Qala, een gehucht van Sar Shahi in het district Rodat. Na uw huwelijk woonden jullie even bij uw ouders in Babajee Qala. Daarna verhuisde u met uw echtgenote naar Peshawar in Pakistan waar jullie zeven jaar verbleven. Omdat u geen vergunning voor uw textielhandel in Peshawar had kreeg u geregeld problemen met de Pakistaanse autoriteiten. Op het einde van de maand saur van het jaar 1389 (21.04.2010-20.05.2010) keerden jullie terug naar Afghanistan, waar uw gezin bij uw familie in Babajee Qala inwoonde. U begon een ambulante textielhandel in de omgeving van Sar Shahi en het Kot district. Op een gegeven moment kwamen er twee vrouwen van Mili Paiwashtun (NSP – National Solidarity Program) naar het huis van uw familie. Zij vroegen uw echtgenote om een naaicursus voor de vrouwen van het dorp op te starten. Uw vader weigerde in eerste instantie, maar gaf uiteindelijk toch de toestemming, na interventie van de malik. Uw echtgenote werd geacht drie naaicursussen te geven van telkens drie maanden. Op 6 jauza 1391 (26.05.2012) werd u in het district Kot tegenhouden door twee talibs. Ze brachten u naar een huis waar u verteld werd dat u aangehouden was omdat uw echtgenote voor de buitenlanders werkte en dollars ontving en omdat men u verdacht van spionage. De taliban bedreigden u ermee uw ganse familie te doden. De volgende dag werd u naar een ander huis gebracht waar u nog vijf dagen verbleef. De zesde dag werd u 's ochtends vroeg wakker gemaakt door de taliban omdat er helikopters boven het dorp cirkelden. U liep samen met de taliban uit het huis en onderweg slaagde u erin uw ontvoerders van zich af te schudden. Toen u thuis aankwam achtte uw vader het veiliger Afghanistan te verlaten. Jullie vertrokken dezelfde dag nog naar een zuster van uw vader in Peshawar. Onderweg werden uw vader meermaals opgebeld door de taliban die u bedreigden. Ook uw echtgenote werd door een onbekende nummer opgebeld, maar zij nam niet op. Jullie verbleven nog een maand bij uw tante in Peshawar. Omdat u oordeelde dat ook Peshawar niet veilig was reisden jullie verder naar Dubai. Daar werd u tegengehouden en naar Peshawar gerepatrieerd en gedurende zeven maanden van uw vrijheid beroofd. Uw echtgenote reisde samen met jullie twee zonen, F. Fa. en F. Ha. en twee dochters, F. A. en F. H. via Frankrijk verder naar België waar zij zich op 2 juli 2012 bij de Belgische asielinstanties aanmeldde en een asielaanvraag indiende. U bereikte België op 5 juni 2013 en diende een dag later een asielaanvraag in. Na jullie vertrek doorzochten de taliban het huis van uw vader. Hij vermoedt dat hij ook door hen bespioneerd wordt. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u1 een identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als de motieven die door uw echtgenote, Ak. M., ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake verzoekster wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het door u neergelegde identiteitsdocument doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren de schending aan van "artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting; de schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en de schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun

vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekers eventueel nog zouden kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, niet ontvankelijk aangevoerd.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers hun verklaringen voldoende zijn om hun vervolging door de taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

3.1.1. Verzoekster verklaarde op de DVZ “*Een vrouwenorganisatie genaamd Mili Paiwastun kwam naar ons dorp. Het is een organisatie die een opleiding aan vrouwen wil geven*” (vragenlijst verzoekster 3.5) terwijl verzoekster op het CGVS verklaarde dat “*het is één van de projecten van het Rural Development Ministry en ze organiseren verschillende projecten*” (gehoor verzoekster p. 5). Indien inderdaad uit deze verklaringen kan blijken dat dit programma betrekking heeft op het geven van cursussen aan vrouwen, dat blijkt niet uit verzoeksters eerste verklaringen dat dit een overheidsprogramma was, al zijn deze inderdaad beperkter dan tijdens het gehoor op het CGVS. Verzoekster verklaarde verder op de DVZ “*2 keer per week ging ik naar de vrouwen toe om hen les te geven. Dat heb ik in totaal 5 maanden gedaan.*” (vragenlijst verzoekster 3.5) terwijl zij tijdens het gehoor verklaarde “*voor mijn vertrek gaf ik naailessen voor een paar vrouwen in het dorp binnenshuis*” (gehoor verzoekster p. 3), “*de vrouwen zouden naar ons huis komen, ik zou niet eens naar buiten moeten gaan*”, “*hij verzekerde mijn schoonvader dat er geen problemen zouden ontstaan, dat het veilig was en dat ik binnenshuis zou kunnen werken*” (gehoor verzoekster p. 5), “*ik begon les te geven, tijdens de eerste drie dagen van de week, zaterdag, zondag en maandag. Het was 's morgens van 8u tot 12u en om 10u een theepauze*” (gehoor verzoekster p. 5) en “*ze kwamen naar het huis van mijn schoonouders. Het zijn vrouwen van hetzelfde dorp*”. Aldus zijn deze verklaringen wel tegenstrijdig over eenvoudige kwesties als de plaats en frequentie van de lessen, wat de geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen ondergraaft.

Daar waar verzoekster stelt dat het hier waarschijnlijk een verkeerde vertaling betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. De verklaringen van verzoekster en de vragenlijst werden verzoekster voorgelezen in het Pashtou en door haar ondertekend, waarbij zij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoekster was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met

betrekking tot de communicatie tussen de tolk en haarzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer haar daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Integendeel verzoekster meldt enkel een correctie van de geboortedatum van haar echtgenoot en stelt dat het gehoor verder goed ging (gehoor verzoekster p. 2). Verzoeksters opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.1.2. Daar waar verzoekers nog aanvoeren dat er *“wat betreft de deelname van de familieleden aan de cursussen verkeerdelijk geen rekening wordt gehouden dat verzoeker hierover niet werd geïnformeerd of hierover geen informatie inwon bij zijn echtgenote”* en daargelaten dat Babajee Qala al dan niet als een zelfstandig gehucht van Chinari kan worden beschouwd, zou dit in theorie bepaalde lacunes en onwetendheden kunnen verklaren, doch niet waarom verzoeksters echtgenoot meent *“ik weet dat er een vrouw van de Hajinari familie bij was, en van een familie die Chiagani noemt en er waren ook vrouwen bij van het dorp Bar Kalay”* (gehoor verzoeker p. 12) terwijl verzoekster verklaart inzake Chiagani *“het is een dorp, dichtbij het dorp waar mijn schoonouders wonen”*, inzake Hajinari *“Hajinader is de naam van een huis, een Qala (...) Ik ben er nooit geweest, maar ik hoorde dat het dichtbij Kuz Qala ligt. (...) Hajinader is dood, en de rest ken ik niet. Het is geen dichte familie”* en op de vraag *“Had u studenten van Bara Kalay”* antwoordde *“Nee, het ligt ver van mijn dorp en de jonge vrouwen mogen niet alleen komen. Het ligt twintig minuten lopen van mijn dorp. Ik had geen studenten van dat dorp”* (gehoor verzoekster p. 17). Overigens dient de commissaris-generaal in deze helemaal niet aan te tonen welke, zo al enige, informatie over de cursisten juist is gezien hij kan volstaan met de vaststelling dat beide echtgenoten hierover tegengestelde verklaringen afleggen. Daarbij heeft de CGVS, zoals hoger aangegeven, specifieke vragen gesteld zodat verzoekers eventuele vergissingen konden rechtzetten, wat niet is gebeurd.

Evenmin kunnen deze verscheidene en uitdrukkelijke tegenstrijdigheden afgedaan worden als verkeerde interpretaties van de tolk. De tolk diende immers niet te interpreteren maar enkel te vertalen. Het staat verzoekers vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat zij verklaard hebben, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. Daarenboven laten de gebruikte bewoordingen in de respectieve gehoorverslagen geen ruimte voor interpretatie. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekers werkelijk hebben verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoekers bewijzen *in casu* niet het tegendeel. Aldus is ook hier sprake van tegenstrijdige verklaringen die verzoekers hun asielrelaas ondermijnen.

3.1.3. Verder laat verzoekster na enig materieel bewijs aan te brengen inzake haar werkzaamheden voor het NSP, te meer twee broers en twee halfbroers van verzoekster woonachtig zijn in (district) Rodat en een broer van verzoekster in Kaboel (verklaring verzoekster 30) en de vader, vijf broers en vier zussen van verzoeker eveneens in Afghanistan wonen (verklaring verzoeker 18). Zelfs indien verzoekster als vrijwilligster werkte en geen arbeidscontract ondertekende, dan gaf zij naailessen in het kader van een overheidsprogramma van een ministerie, zodat een attestering van deze werkzaamheden ook in het belang van het ministerie was. Bovendien heeft verzoeksters schoonvader een geschreven toestemming moeten geven; dat verzoekster deze later zou hebben verscheurd, kan bezwaarlijk overtuigen (gehoor verzoekster p. 5).

3.1.4. Daargelaten dat verzoeker enkel de naam van mullah S. kan noemen inzake de ontvoering en dat verzoeker op de DVZ enkel verklaarde dat hij op 26 mei 2012 werd opgepakt door de taliban, doch niet omwille van welke reden (verklaring 3.5), stelt de Raad eveneens vast dat verzoeksters taskara en de taskara van de kinderen werden aangevraagd in Rodat op 22 januari 2012, wat alleszins zeer laat is gezien verzoeksters geboortedatum en deze van haar kinderen en tevens de beweerde terugkeer naar Afghanistan in april-mei 2010, en doet vermoeden dat deze aangevraagd werden met het oog op een nakend vertrek naar Europa, wat ook effectief gebeurde op 2 juni 2012. Aldus kan vermoed worden dat verzoekers reeds langer hun vertrek hebben voorbereid en alleszins voor het beweerde incident.

3.2. Verzoekers verklaarden na zeven jaar verblijf in Pakistan (dus vanaf 2003) teruggekeerd te zijn naar Afghanistan in april-mei 2010 tot hun vertrek op 2 juni 2012. Het is dan ook redelijk om aan te nemen dat verzoeker de belangrijkste en meest nabije incidenten uit die periode en die regio heeft meegemaakt en

kan toelichten. Verzoeker maakt echter geen melding van de bermbom in januari 2011, noch van de aanslag in juli 2010 tegen een controlepost en een districtshuis, noch van de nachtelijke operatie van december 2010. Indien verzoekster aanvoert dat vrouwen zoals zij praktisch nooit de woning verlaten, gaat zij er volledig aan voorbij dat zij naailes gaf aan vrouwen zodat zij via minstens via haar cursisten of via haar familie of echtgenoot, of andere derden over belangrijke gebeurtenissen diende te vernemen. Verzoeksters bewering niet buiten te komen, komt dan ook voor als een uitvlucht om haar onwetendheid toe te dekken.

Daar waar verzoekers menen dat *“verschillende incidenten door verzoeker weergegeven niet allen werden onderzocht door de Commissaris Generaal”* en *“Dat opmerkelijk de Commissaris Generaal niet ingaat op de andere incidenten die verzoekers nog hebben vermeld doch enkel deze aanhaalt die verzoekers niet kenden”*, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal niet verplicht is om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Derhalve diende de commissaris-generaal niet noodzakelijk in te gaan op de bomaanslag op commandant Ebadullah Talwar door Qari Matiullah te meer nu de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoekers ligt (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Daar waar verzoeker verwijst naar het incident in Shaheedan Meena, stelt de Raad vast dat uit het aan het administratief dossier toegevoegde document (bundel 13, stuk 8) *“Three faces of shafa. Land ownership on Trial in Ningarhar”* van juni 2013 blijkt dat er ernstige grondincidenten plaatsvonden in 2008 in Shahidano Meena, dus toen verzoekers beweerdelijk nog in Pakistan verbleven en dat er nadien geen grondconflicten meer zijn niettegenstaande het hierop gefocuste en gespecialiseerde onderzoek en de publicatie dateert van 2013. Aldus kan verzoeker evenmin enige onvolledigheid van de informatie beweren, zodat kan vastgesteld worden dat hij incidenten aanhaalt die plaatsvonden voor zijn beweerde verblijf in Afghanistan. Hetzelfde kan worden vastgesteld inzake verzoekers incorrecte verklaringen over het incident in Hesarak (zie administratief dossier toegevoegde documenten (bundel 13, stukken 7)). Indien dit incident dermate belangrijk was dat verzoekers hiervan reeds in Pakistan of minstens maanden later in Afghanistan op de hoogte werden gebracht, dan blijven verzoekers onbekend met de ware toedracht.

3.2.2. Uit het aan het administratief dossier toegevoegde document (bundel 13, stuk 9) *“Protestors block Jalalabad-Torkham road”* blijkt dat ongeveer 10.000 mensen hebben geprotesteerd tegen de uitvoering van een *township scheme* inzake het Ghazi Amanullah Khan project, waarbij tevens twee doden vielen. Hierover werd bericht op 16 mei 2010 zodat aangenomen kan worden dat deze protesten in de voorgaande dagen plaatsvonden. Indien de commissaris-generaal aldus stelt *“had dit conflict immers plaats net voor dan wel tijdens uw verblijf in Rodat”* dan werd deze vaststelling ingegeven door het feit dat verzoekers slechts bij benadering hun terugkeerdatum hebben verklaard, namelijk *“op het einde van de maand saur van het jaar 1389”*, dus op het einde van de periode 21 april 2010 tot 20 mei 2010. Het is dan ook niet aannemelijk, gezien de ernst en grootteorde van de demonstraties, dat verzoekers dit incident bij hun terugkeer kon ontgaan.

3.2.3. Uit het aan het administratief dossier toegevoegde document (bundel 13, stuk 10) *“land dispute claims three lives in Nangarhar”* blijkt dat ook in juni 2010 drie doden en 24 gewonden vielen na een gewelddadige confrontatie tussen de Hisar Shahi en de Samarkhel inwoners van het Rodat en Behsud district. Er kon dan ook verwacht worden dat verzoeker kennis had van dit incident gezien hij in die periode zocht naar een winkel en ondertussen begon te werken als verkoper in de omliggende dorpen van zijn regio Shar Shahi (gehoor verzoeker p. 4).

3.2.4. Daar waar verzoekers menen dat het feit dat er een taxichauffeur werd vermoord in Chagari *“dient in zijn geheel te worden bekeken van dagdagelijkse incidenten waardoor dergelijke details m.b.t een concreet feit moeilijk allemaal door verzoekers kunnen worden vermeld”*, gaan verzoekers eraan voorbij dat zij beiden hierover uitdrukkelijk en specifiek werden ondervraagd en dat hun onwetendheid onaanvaardbaar is, zeker gezien verzoeker verklaarde *“misschien om de 20 dagen of elke maand op zijn minst”* naar het dorp Chagari te zijn geweest (gehoor verzoeker p. 5) en verder geregeld gebruik

maakte van taxi's (gehoor verzoeker p. 7 en 9) en verzoekster verklaarde dat dit dorp dicht bij hetgeen van haar ouders ligt, zodat zij hierover via haar familie of dorpsgenoten had kunnen te vernemen.

3.2.5. Daargelaten de discussie omtrent het al dan niet aanwezig zijn in Afghanistan bij de laatste verkiezingen, stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet op de hoogte was van de kraamkliniek in Rodat, zelfs indien haar neef arts is in een privékliniek, temeer zij gedurende meer dan 5 maanden naailessen gaf aan 24 vrouwen uit deze regio.

3.2.6. Indien verzoekers een zekere kennis hebben over de regio, dan kan niet blijken dat deze het gevolg is van een beweerd kort verblijf in Afghanistan. Immers kan in de eerste plaats verwacht worden dat verzoekers hun veiligheid beogen en zij kennis hebben van de belangrijkste incidenten in die plattelandsregio tijdens de periode dat zij beweerdelijk terug zijn gekeerd naar Afghanistan, zelfs indien zij daar slechts korte tijd zijn verbleven. Aldus kan hun terugkeer van mei 2010 tot juni 2012 naar Afghanistan niet overtuigen en kan geen geloof worden gehecht aan hun asielrelaas.

3.3. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3.1. Verzoekers brengen kopieën van taskara's aan. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoekers documenten neerleggen, dienen zij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoekers om te voorzien in een vertaling.

In casu neemt de commissaris-generaal aan dat de taskara's de identiteit van verzoekers aantonen, zodat de Raad niet inziet waarom verzoekers het tegendeel beweren. Indien er een algemene zijdelingse opmerking over de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten werd opgenomen, dan dient de Raad vast te stellen dat de desbetreffende informatie niet in het administratief dossier werd opgenomen.

3.3.2. De verwijzing naar het arrest Singh (EHRM, 2 oktober 2012, Singh en A. v. België, n° 33210/11), gaat geenszins op nu dit een verificatieverzoek betrof, gericht aan het UNHCR, van documenten betreffende de erkenning van een vluchtelingenstatuut, wat geenszins kan worden gelijkgeschakeld met een persoonlijke getuigenis van een politieke landgenoot. De Raad wijst erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.3.3. Ten slotte kan wel verwacht worden dat verzoekers beantwoorden aan hun medewerkingsplicht. Verzoekers tonen niet aan in Afghanistan verbleven te hebben voor hun komst naar Europa. Verzoekster is opgegroeid en gehuwd in Pakistan. Verzoeker woonde van zijn dertien jaar in Pakistan waar hij een bloeiende textielhandel had. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoekster en haar vier minderjarige kinderen kunnen aantonen hoe zij vanuit Pakistan naar Afghanistan en later via Dubai naar Europa gekomen zijn. Zoals uit de taskara's blijkt hebben verzoekers hun reis reeds lang voorbereid. Daargelaten de bewijswaarde van deze stukken, kan enkel blijken dat ze gemakkelijk aangemaakt kunnen worden te meer nu verzoekers niet aantonen van Pakistan naar Afghanistan te zijn teruggekeerd om er zich te gaan vestigen. Hoe dan ook verzoekers komen uit begoede families en verzoeker is een succesvol zakenman. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers hun reispassen niet neerleggen,

minstens enig reisbescheiden. Voorts kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker geen elementen aanbrengt over zijn handel in Pakistan en Afghanistan. Dat niettegenstaande hij beweert ongeschoold te zijn, hij vlot een pen vasthoudt (CGVS-verhoor p. 8) en zijn handtekening complex is en zeer consistent (zie de acht handtekeningen in de documenten 9-10 en 11 van het administratief dossier). Ten slotte blijft verzoeker beweren dat hij vanuit Dubai naar Pakistan is gerepatriëerd. Hieruit blijkt minstens dat hij over documenten beschikte die hem toegang gaven tot Pakistan, te meer nu hij niet aantoonde dat hij gearresteerd werd bij zijn terugkeer. Dit tast hun geloofwaardigheid verder aan.

3.4. Verzoekers brengen thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers gaan er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*", dd. 22 maart 2013 en "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*", dd. 21 maart 2013 blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 weliswaar verslechterd is, doch anderzijds dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district, en inzake Jalalabad: "*Het veiligheidssparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan*". De commissaris-generaal besluit dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Deze conclusie vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen. Aldus is er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangebrachte informatie inzake de algemene situatie in Afghanistan vermag niet de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie te weerleggen. In deze benadrukt de Raad dat

een Cedoca-onderzoek verricht wordt door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren, die zich baseren op talrijke objectieve bronnen waarvan weergave wordt gegeven in de stukken *Subject Related Briefing, Afghanistan*, delen I en II die op zeer grondige, gedetailleerde wijze de situatie in de betrokken regio's beschrijven. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat in Jalalabad een situatie van een intern gewapend conflict heerst.

Dat verzoeksters activiteiten (lesgeven aan Afghaanse vrouwen) ervoor zouden zorgen dat ze ernstig gevaar lopen, is gezien hogerstaande motieven niet geloofwaardig. Verzoekers hun vervolging door de taliban is ongeloofwaardig zodat verzoekster zich niet op haar profiel kan beroepen om een hervestiging uit te sluiten. Voor het overige verwijst de Raad naar de motieven van de commissaris-generaal, dewelke hij bijtreedt.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Ten slotte vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvragen heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ernstige elementen en/of objectieve informatie aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK